

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112215070
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1112215070.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Eleny Kúšovej v právnej veci žalobcu: Poistná udalosť s. r. o., Sabinovská 11, 821 03 Bratislava, IČO: 45 474 231, zastúpený: Advokátska kancelária MHS Legal, s. r. o., Galvaniho 7/D, 821 04 Bratislava, IČO:36 866 687, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, IČO: 31 383 408, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 3.688,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 33Cb/99/2012-286 zo dňa 26.6.2019 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 33Cb/99/2012-286 zo dňa 26.6.2019 m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 2.051,65 Eur od 14. 9. 2011 do 1.3.2016 do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku žalobu zamietá.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 11,26%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (výrok I.). Ďalej rozhodol, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 11,26 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok II.) a žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok III.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 17.5.2012 sa žalobca domáhal, aby mu žalovaný zaplatil istinu vo výške 3.688,- Eur ako aj úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 14.9. 2011 do zaplatenia a priznania nároku na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie v spore rozhodol Rozsudkom č. k. 33Cb/999/2012-245 zo dňa 9.2.2017 (ďalej aj „Rozsudok“) tak, že v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.051,65 Eur konanie zastavil, žalobu doručенú súdu dňa 17.05.2012 zamietol a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 11,2% trov konania.

3. Krajský súd na základe odvolania žalobcu, ktoré podal proti výroku o zamietnutí žaloby a výroku o trovách konania, Uznesením č. k. 2Cob/94/2017-270 zo dňa 10. 7. 2018 (ďalej aj „Uznesenie“) Rozsudok

zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že :

- z obsahu spisu zistil, že predmetom sporu bol nárok žalobcu na základe postúpenia pohľadávky titulom poisťnej udalosti, v dôsledku ktorej si uplatnil náhradu škody vo výške 2.070,00 Eur (hodnota zvyškov vozidla) a škodu 1.518,00 Eur + 100,00 Eur (náhrada za požičanie náhradného motorového vozidla a odmena za vypracovanie znaleckého posudku). V časti o zaplatenie sumy 2.051,65 Eur bolo konanie na základe späťvzatia žaloby v tejto časti zastavené. Vo zvyšku súd žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena. Podľa súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal, že nárok je dôvodný, keďže predložil faktúru č. 110405 a vyúčtovanie znaleckého úkonu 153/2011, ale nepredložil dôkaz o úhrade fakturovaných súm,

- odvolací súd preskúmaním obsahu spisu zistil, že žalobca dňa 10.02.2014 osobne doplnil do spisu dôkazy, a to pokladničný blok, preukazujúci zaplatenie sumy za zapožičanie auta a čestné prehlásenie k platbe v hotovosti, čo preukazuje podacia pečiatka súdu prvej inštancie. Originál písomného podania zo dňa 10.02.2014 spolu s pripojenými listinami tvorí súčasť spisu, aj keď nebolo zažurnalizované,

- z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, z akého dôvodu nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 2.051,65 Eur, o zaplatenie ktorej bolo konanie zastavené. Súd prvej inštancie v odseku 24 svojho rozsudku iba uviedol, že uvedenú sumu žalovaný po doručení znaleckého posudku v priebehu konania doplatil a žalobca vzal z tohto dôvodu žalobu v časti o zaplatenie 2.051,65 Eur späť. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, keďže nie je riadne odôvodnené.

4. Po zrušení Rozsudku Uznesením súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami založenými v súdnom spise, oboznámil sa s vyjadreniami žalobcu a žalovaného, listinami založenými v súdnom spise vrátane znaleckého posudku a dospel k záveru, že došlo k poisťnej udalosti, ktorú likvidoval žalovaný čiastočným poskytnutím poisťného plnenia, avšak sporným zostal nárok žalobcu ako nadobúdateľa pohľadávky od poškodeného ako nevyplatenej náhrady za požičanie náhradného motorového vozidla vo výške 1.518,00 Eur, nákladov na zhotovenie znaleckého posudku vo výške 100,00 Eur, zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 3.688,00 Eur od 14.9.2011 do zaplatenia, zaplatenie doplatku skutočnej škody vo výške 18,35 Eur a nárok na trovy konania. Konštatoval, že aktívna vecná legitímácia žalobcu je daná na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Nesporným je, že k poisťnej udalosti došlo, žalovaný poisťnú udalosť uznal a poisťné plnenie čiastočne plnil. Kauzálny nexus bol daný tým, že porušením pravidiel cestnej premávky došlo ku škode na motorovom vozidle poškodeného.

5. Súd prvej inštancie skúmal nevyhnutnosť a účelnosť použitia náhradného motorového vozidla, vychádzal zohľadňujúc skutočnosti sporné a nesporné zo skutočnosti, že poškodený v čase uzatvorenia Požičovnej zmluvy, t.j. 4.4.2011 mal vedomosť o tom, že škoda bude riešená ako totálna škoda, že žalovaný neodporúča poškodenému opravu vozidla z dôvodu ekonomickej nerentability.

6. Žalobca podľa súdu nepreukázal, kedy sa poškodený dozvedel o tom, že sa jedná o totálnu škodu, ani kedy prijal náhradu škody vo výške 5.990,00 Eur, k rozhodným skutočnostiam sa nevyjadril, nepoprel včasné doručenie listu zo dňa 24.3.2011 a 11.4.2011, t.j. neunesol dôkazné bremeno, že nájom náhradného motorového vozidla bol nevyhnutný, účelný, preto súd mal vzhľadom na vyššie uvedené za to, že ku dňu 4.4.2011 mal poškodený vedomosť o tom, že sa jedná o totálnu škodu na motorovom vozidle a bolo nerentabilné riešiť vzniknutú situáciu nájomom náhradného vozidla, keďže k oprave poškodeného vozidla nemalo dôjsť. Súd dospel k záveru, že poisťovňa je povinná nahradiť poškodenému náhradu nákladov na nájom náhradného vozidla za obdobie do oznámenia poisťovne poškodenému, že oprava vozidla je neekonomická. Týmto oznámením je zrejmé, že nejde o dočasnú nemožnosť užívať vlastné motorové vozidlo, ale že sa jedná o totálnu škodu, ktorá bude nahradená. Trvanie nájmu motorového vozidla po tomto oznámení by bolo neúčelné a nie nevyhnutné. Samotné zaplatenie výdavkov vo výške 1.518,00 Eur neznamená, že poškodenému, resp. právnenému nástupcovi nárok na zaplatenie tejto sumy patrí.

7. Súd prvej inštancie skúmal aj obvyklosť ceny nájmu. Súd prihliadol na ponuky prenájmu vozidiel založené v súdnom spise predkladané žalovaným. Priemerné ceny porovnateľných motorových vozidiel v danom mieste a čase sa rovnajú cca 50% sumy, ktorú sa poškodený zaviazal zaplatiť ako nájomné. Poškodený nie je povinný si vybrať najlacnejší prenájom, ale cena prenájmu musí byť obvyklá. Žalobca obvyklosť ceny nájmu vo výške 66,00 Eur/deň nijako nepreukazoval, trval na náhrade škody v skutočnej

výške v zmysle dokladu o zaplatení sumy 1.518,00 Eur za prenájom. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že suma je neprimerane vysoká, nakoľko vychádzal z cenníkov založených v súdnom spise, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať žalovaný, t.j. nejedná sa o cenu obvyklú. Vzhľadom na uvedené súd žalobu pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 1.518,00 Eur ako nájomné za užívanie náhradného motorového vozidla za obdobie od 4.4.2011 do 26.4.2011 zamietol.

8. Z výpisu z účtu VÚB, a.s. o úhrade 100,00 Eur, faktúry a vyúčtovania znaleckého úkonu mal súd za preukázané, že poškodený skutočne zaplatil náklady vo výške 100,00 Eur za vyhotovenie znaleckého posudku. Súd žalobcovi nárok na náklady na znalecký úkon č. 153/2011 Ing. Milana Midžiaka vo výške 100,00 Eur nepriznal, nakoľko sa nejednalo o znalecký posudok v zmysle ustanovenia § 209 CSP (neobsahuje doložku podľa § 209 ods. 2 CSP), t. j. výdavky neboli vynaložené účelne a k plneniu zo strany žalovaného došlo až v nadväznosti na znalecký posudok zhotovený Ing. Štyndlom. V prípade nákladov na znalecký posudok Ing. Midžiaka sa jedná o výdavky, ktoré neboli vynaložené účelne a nevyhnutne v zmysle § 4 zákona o PZP.

9. Pokiaľ ide o nárok na úroky z omeškania, súd žalobcovi nárok na úroky z omeškania nepriznal, pretože poistná udalosť bola žalovanému nahlásená poisteným dňa 28.3.2011, poškodený poistnú udalosť nahlásil dňa 4.4.2011, pričom oznámenie o poistnom plnení uskutočnil žalovaný listom zo dňa 11.4.2011, t.j. v 3-mesačnej zákonnej lehote. Včasnosť doručenia oznámenia bola nesporná, to vyplýva aj z ostatných listinných dôkazov založených v súdnom spise, listom adresovaným žalobcom žalovanému, ktorým žiadal o poskytnutie poistného plnenia, napr. žiadosť o prehodnotenie zvyškov vozidla zo dňa 26.4.2011. Vzhľadom na uvedené sa žalovaný nedostal do omeškania s poskytnutím poistného plnenia na účely náhrady škody poškodenému, resp. právnenému nástupcovi, pretože si splnil svoju povinnosť podľa ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o PZP riadne a včas.

10. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 3 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca bol úspešný pred odvolacím súdom v rozsahu podaného odvolania avšak, v konaní pred súdom prvej inštancie sa jednalo o pomerný úspech strán sporu tak, že žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.051,65 Eur a v zvyšných 1.636,35 Eur bol neúspešný. Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol úspešný v rozsahu 55,63% a žalovaný bol úspešný v rozsahu 44,37 %, žalovaný bol úspešný v konaní pred súdom prvej inštancie v rozsahu 11,26% (55,63- 44,37=11,26). Pri rozhodovaní o nároku strán sporu na náhradu trov konania súd posudzoval mieru ich úspešnosti v spore vo vzťahu k predmetu konania na súde prvej inštancie a na odvolacom súde (Nález ÚS SR č. I. ÚS 457/2017-32). Žalobca bol vo veci podaného odvolania úspešný v celom rozsahu podaného odvolania, preto mu súd priznal v súlade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že prvoinštančné konanie má vady, v dôsledku ktorých nepochybne došlo k porušeniu práva na spravodlivý process, ako aj v dôsledku ktorých súd riadne nevykonal dôkazy, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Prvoinštančný súd v bode 41 Rozsudku odkazuje na cenníky autopožičovní ako na dôkaz, ktorý bol vykonaný a bol predložený žalovaným. Žalobca nemal z priebehu konania ani z doručených vyjadrení žalovaného vedomosť o akýchkoľvek cenníkoch, a preto požiadal po doručení Rozsudku o nahliadnutie do súdneho spisu. Dňa 12.07.2019 pri nahliadnutí do spisu právny zástupca žalobcu zistil, že zo strany súdu nebolo žalobcovi doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 01.03.2016 spolu s navrhovanými dôkazmi. Spis neobsahuje akékoľvek informácie o doručovaní takéhoto vyjadrenia a taktiež ani doručky, ktoré by preukazovali doručenie vyjadrenia žalobcovi alebo jeho právnenému zástupcovi. Poukázal na to, že v bode 26 Rozsudku súd konštatuje, že strany sporu dátum oznamu o totálnej škode z 24.03.2011 a oznamu o plnení z 11.04.2011 netvrdili ani nesporeli, vzhľadom k uvedenému nám nie je zrejmé na základe čoho súd dospel k záverom o doručení týchto listín, a taktiež k záveru, že predmetné listiny boli doručené pred vrátením náhradného vozidla, t.j. pred dátumom 26.04.2011. Takéto závery súdu sú ničím nepodložené a špekulatívne, čo je podľa

nášho názoru neprípustné, keďže rozhodnutie súdu sa nemôže zakladať na domnienkach súdu, ale preukázaných skutkových tvrdeniach.

13. Žalobca mal za to, že rozsudok je nedostatočne odôvodnený. Rozsudok podľa jeho názoru neobsahuje odôvodnenie rozdielov v právnej ochrane poškodeného, t.j. prečo je poškodený pri totálnej škode ukrátený o náhradné vozidlo oproti poškodenému pri oprave auta, t.j. prečo v rovnakom právnom postavení a v rovnakej životnej situácii má poškodený, ktorý utrpel väčšiu škodu, menší rozsah práv na náhradu škody. V Rozsudku v podstatnej miere absentuje odôvodnenie toho, ako oznam o totálnej škode spôsobí neúčelnosť nájmu náhradného vozidla. Právna neudržateľnosť záverov ohľadom náhradného vozidla a jeho účelnosti len do momentu doručenia informácie poisťovne o vzniku tzv. totálnej škody bola opakovane podrobovaná značnej kritike v odborných kruhoch aj literatúre a najnovšie bola napadnutá aj na Ústavnom súde ČR, ktorý vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 3831/17 zo dňa 24.7.2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Ostrave zo dňa 19.9.2017 sp. zn. 71 Co 45/2017 o tom, že po oznámení o tzv. totálnej škode nie je požičanie náhradného vozidla v priamej príčinnej súvislosti so vznikom škody, a že náklady na náhradné vozidlo po oznámení tzv. totálnej škody nie sú vynaložené nutne a účelne.

14. Žalobca považuje záver Okresného súdu Bratislava I za bezprostredne odporujúci zneniu aj účelu zákonnej úpravy, pričom absencia ústavne konformného výkladu platnej a účinnej právnej normy zo strany konajúceho súdu zakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na šesť kľúčových faktorov v súvislosti s nájmom náhradného vozidla pri tzv. totálnej škode ktorými sú: 1. priama príčinná súvislosť, 2. pojmový status požičaného vozidla ako vozidla náhradného, 3. hmotnoprávna úprava oznámenia poisťovne o tzv. totálnej škode, 4. účelnosť nákladov na nájom náhradného vozidla po oznámení o tzv. totálnej škode, 5. ústavná neprípustnosť rozdielov v právnej ochrane poškodených, 6. moment reparácie škody a účel zákona o PZP.

15. Podľa žalobcu nájomné za požičanie náhradného motorového vozidla, ktorého vynaloženie po izolovaní zo všeobecných súvislostí vyvolala výlučne vzniknutá dopravná nehoda, je aj pri tzv. totálnej škode v priamom, bezprostrednom a ničím neprerušenom vecnom vzájomnom vzťahu k dopravnej nehode, pričom nespochybniteľnú vecnosť vzájomného vzťahu príčiny a následku (dopravnej nehody a nájomného) nie je spôsobilé prerušiť ani vyhlásenie poisťovne vinníka o tom, že likvidácia predmetnej poistnej udalosti bude ďalej (až do jej riadneho ukončenia) prebiehať v režime tzv. totálnej škody. Požičané náhradné vozidlo status náhradného vozidla nemá ako stratíť ani vtedy, ak sa proces opravy poškodeného vozidla (pri tzv. parciálnej škode) nahradí procesom obmeny vozidla ako takého (pri tzv. totálnej škode). Jedinou a podstatnou príčinou vzniku takéhoto nájomného vzťahu je práve dopravná nehoda. Ak príčina (konanie škodcu, ktorý spôsobil dopravnú nehodu) je vo vzájomnom vzťahu k vzniknutej škode (nájomnému za iné vozidlo) príčinou podstatnou a už z pôsobenia tejto prvotnej príčiny možno dôvodne vyvodzovať nespochybniteľnú vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku, tak absencia priamej príčinnej súvislosti nie je možná. Priama príčinná súvislosť pri dopravnej nehode teda suma sumárom existuje:

i) až do doby ukončenia opravy poškodeného motorového vozidla (pri tzv. parciálnej škode, kedy je poškodené vozidlo ekonomicky opraviteľné a preto sa opravuje)
ii) až do doby obstarania „nového“ vozidla (pri tzv. totálnej škode, kedy je poškodené vozidlo ekonomicky neopraviteľné, pretože cena opravy prevyšuje hodnotu vozidla pred dopravnou nehodou) alebo
iii) až do doby kedy sa poškodenému do jeho dispozičnej sféry dostane oznam o ukončení šetrenia škodovej udalosti a výške poistného plnenia (resp. až do doby skutočného obdržania samotného poistného plnenia), kedy je možné dôvodne predpokladať, že poškodený si prostredníctvom prijatého poistného plnenia môže svoje majetkové pomery uviesť do pôvodného stavu.

16. Namietal, že súd prvého stupňa právne relevantný moment - povinnosť poisťovne ustanovenú v § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP č. 381/2001 Z.z., konkrétne povinnosť oznámiť poškodenému skončenie šetrenia a výšku poistného plnenia, nahradil právne absolútne bezvýznamnou okolnosťou (oznamom o tzv. totálnej škode), ktorú zákon o PZP ako žiadny iný právny predpis vôbec nepozná. Priznať také zásadné hmotnoprávne účinky, akým je obsah a rozsah nárokov poškodeného, takému predbežnému a z právneho hľadiska vágnemu aktu, akým je oznámenie poisťovateľa o tzv. totálnej škode, je v zásadnom a bezprostrednom rozpore so znením zákonnej úpravy.

17. Žalobca uviedol, že účelnosť vynaloženého nákladu je v prvom rade nutné skúmať cez prizmu kritéria porovnateľnosti náhradného vozidla, t.j. v porovnaní tried poškodeného a náhradného vozidla a ich

účelových určení, a teda cez prizmu spôsobilosti náhradného vozidla primerane plniť dopravné potreby poškodeného v čase, keď si ich bez vlastného zavinenia nemôže plniť vlastným vozidlom z dôvodu jeho poškodenia, spôsobeného porušením právnej povinnosti poistenca žalovaného. To je vecný aspekt účelnosti vynaloženého nákladu.

18. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nákladov vynaložených na vypracovanie znaleckého posudku, žalobca má za to, že tento vyplýva žalobcovi z ustanovení Občianskeho zákonníka, keďže v tomto prípade ide o príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3. Predmetné príslušenstvo bolo naviazané na časť pohľadávky, ktorú žalovaný až po podaní žaloby žalobcovi dobrovoľne uhradil, a preto v danej časti mal žalobca plný úspech. Sme preto toho názoru, že žalobcovi vznikol oprávnený nárok na úhradu tohto príslušenstva.

19. Žalobca namietal, že súd zamietol nárok na úroky z omeškania. Uviedol, že účelom sankcie v podobe úrokov z omeškania pri sekundárnej povinnosti poisťovne nie je to, aby poisťovňa mala možnosť bez sankcie oddialiť výplatu poistného plnenia poslaním písomného oznamu poškodenému. Sankcia podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná výlučne na nesplnenie povinnosti poisťovne z § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) a jej účelom je, aby poisťovňa nezostala nečinná a aby bola prinútená najneskôr do 3 mesiacov poškodenému oznámiť spôsob vybavenia poistnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP nekonzumuje sankciu (úroky z omeškania) podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože zákon *lex specialis* neobsahuje špeciálnu úpravu pre prípad omeškania s poskytnutím poistného plnenia.

20. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

21. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že skutočná škoda je ujma v majetkovej sfére poškodeného, ktorá nastala v súvislosti so škodovou udalosťou a nemôže byť žiadnym spôsobom závislá od následného konania poškodeného. Škodový dej sa uzatvára spôsobením škody (objektívna skutočnosť) a konanie poškodeného po škodovej udalosti nemôže ovplyvniť výšku nároku na náhradu škody v jeho prospech. Preto považujeme zamietnutie žaloby v tomto rozsahu za vecne správne. Navyše aj v prípade, ak by sa uznali náklady za nájom náhradného vozidla za súčasť skutočnej škody, je zrejmé, že ich preukázanie podlieha osobitnému režimu. Je nevyhnutné v každom jednom prípade preukazovať nevyhnutnosť a účelnosť vynaloženia týchto nákladov (1Cz 86/1990, R 7/1992, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.6.2016 sp. zn. 3MCdo 3/2015). Rovnaké závery vyplývajú aj zo súdnych rozhodnutí, na ktoré poukazuje v odvolaní sám žalobca.

22. K náhrade nákladov spojených s vypracovaním znaleckého posudku uviedol, že z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o PZP celkom zreteľne vyplýva, ktoré nároky je poisťovňa povinná za poisteného hradíť poškodenému. Tie z obsahového hľadiska predstavujú iba náklady poškodeného na právneho zástupcu v zákonom stanovených situáciách. K nároku na úroky z omeškania z poistného plnenia uviedol, že uplatňovaný nárok na úroky z omeškania je v tomto prípade nedôvodný, keďže nezohľadňuje osobitnú právnu úpravu § 11 ods. 8 zákona o PZP. Súd sa podľa jeho názoru správne pridržiaval rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo 145/2017, v zmysle ktorého: „Zákonodarca v § 11 ods. 6 ZoPZP jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (OZ). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 ZoPZP. Z dikcie tohto ustanovenia [§ 11 ods. 6 písm. a), b)] je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti... Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je pritom irelevantná, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia je poisťovateľ povinný len poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávacom prípade žalovaná ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnila.“

23. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 385 ods. 1 v spojení s § 384 ods. 1 C.s.p. s nariadením pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné v časti nároku na zaplatenie úrokov z omeškania zmeniť a vo zvyšku odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

24. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že v predmetnom spore Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 33Cb/99/2012-245 zo dňa 09.02.2017 konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.051,65 Eur zastavil, žalobu doručенú súdu dňa 17.05.2012 zamietol a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 11,2% trov konania. Krajský súd v Bratislave tento rozsudok v napadnutej časti (zamietajúci výrok a súvisiaci výrok o trovách konania) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie. Predmetom sporu teda zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 18,35 Eur titulom doplatenia poistného plnenia (rozdiel medzi hodnotou zvyškov vozidla určených znaleckým posudkom Ing. Midžiaka a znaleckým posudkom Ing. Štyndla), sumy 1.518,- Eur titulom nákladov za prenájom náhradného vozidla, sumy 100,- Eur titulom nákladov za vyhotovenie znaleckého posudku (istina 1.636,35 Eur) a nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 2.051,65 Eur. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že nárok je nedôvodný. Žalobca napadol predmetný rozsudok v celom rozsahu, pričom podľa obsahu odvolania sa konkrétne odvolacie dôvody týkajú časti nepriznania sumy 1.518,- Eur, 100,- Eur a nepriznania nároku na úroky z omeškania, t.j. odvolacie námietky sa týkali len týchto nárokov, preto sa odvolací súd vysporiadaval iba s týmito odvolacími námietkami. Odvolací súd zopakoval na pojednávaní dňa 26.4.2022 dokazovanie listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu a listinným dôkazom preukazujúcim zaplatenie sumy 2.051,65 Eur na účet žalobcu dňa 1.3.2016.

25. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov meritórneho rozhodnutia v časti výroku I, ktorým súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 1.636,35 Eur (18,35 Eur + 1.518,- Eur + 100,- Eur), nakoľko na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi za preukázané, dôkazy vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v predmetnej časti a k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné:

26. Odvolací súd mal z obsahu spisu za preukázané, že dňa 8.3.2011 došlo k poistnej udalosti, žalovaný poistnú udalosť uznal a poistné plnenie čiastočne plnil. Pokiaľ ide o vznik škody na poškodenom motorovom vozidle, z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 11. 4. 2011 vyplýva, že žalovaný, vychádzajúc zo všeobecnej hodnoty vozidla 8.490,00 Eur odrátal ním určenú hodnotu zvyškov poškodeného vozidla 2.500,00 Eur s tým, že poskytne poškodenému náhradu škody vo výške rozdielu, t.j. 5.990,00 Eur. Súd prvej inštancie pri určení hodnoty zvyškov vozidla vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Štyndla, ktorý bol ustanovený ako znalec do konania a ktorý určil hodnotu zvyškov vozidla na sumu 448,35 Eur. Keďže žalovaný vychádzal z hodnoty zvyškov vozidla 2.500,00 Eur, vznikla mu povinnosť doplatiť sumu 2.051,65 Eur. Uvedenú sumu žalovaný po doručení znaleckého posudku v priebehu konania doplatil a žalobca vzal z tohto dôvodu žalobu v časti o zaplatenie 2.051,65 Eur späť. Súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil.

27. Z Vyjadrenia k spôsobu likvidácie poistnej udalosti zo dňa 24.3.2011 mal súd za preukázané, že žalovaný oznámil poškodenému, že škodovú udalosť rieši ako totálnu škodu a preto neodporúča opravu motorového vozidla, nakoľko predpokladaný náklad na opravu by presahoval všeobecnú hodnotu vozidla. Z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 11. 4. 2011 mal súd za preukázané, že žalovaný riešil poistnú udalosť poskytnutím plnenia poškodenému vo výške 5.990,00 Eur (skutočná škoda).

28. Z Požičovnej zmluvy zo dňa 4. 4. 2011 mal súd za preukázané, že poškodený a Rastislav Valkovič RAVAL, IČO: 349 82 507 uzatvorili zmluvu o nájme motorového vozidla KIA CEED, EČV: V. XXX K. na obdobie od 4.4.2011 do 26.4.2011 s nájomným 66,00 Eur denne, t.j. spolu na zaplatenie vo výške 1.518,00 Eur (23 dní x 66,- Eur). Dňa 26.4.2011 uzatvoril poškodený a žalobca v zastúpení konateľom Ing. Rastislavom Valkovičom Zmluvu o postúpení, predmetom ktorej bolo postúpenie predmetnej pohľadávky voči poisťovni.

29. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že v súvislosti s nájmom vozidla pri tzv. totálnej škode je rozhodujúcich 6 kľúčových faktorov: 1. priama príčinná súvislosť, 2. pojmový status požičaného vozidla ako vozidla náhradného, 3. hmotnoprávna úprava oznámenia poisťovne o tzv. totálnej škode, 4. účelnosť nákladov na nájom náhradného vozidla po oznámení o tzv. totálnej škode, 5. ústavná neprípustnosť rozdielov v právnej ochrane poškodených, 6. moment reparácie škody a účel zákona o PZP., ktorými je preukázaný jeho nárok. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, súd prvej inštancie nespochybnil, že tento je daný tým, že porušením pravidiel cestnej premávky došlo ku škode na motorovom vozidle poškodeného. Podľa žalobcu oznam o tzv. totálnej škode nie je spôsobilý viesť k

zániku príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorá vznikla poškodenému v podobe nákladov na náhradné vozidlo a porušením právnej povinnosti, ktoré k potrebe takéto vozidlo využívať viedlo. Priama príčinná súvislosť podľa neho existuje:

- až do doby ukončenia opravy poškodeného motorového vozidla (pri tzv. parciálnej škode, kedy je poškodené vozidlo ekonomicky opraviteľné a preto sa opravuje);
- až do doby obstarania „nového“ vozidla (pri tzv. totálnej škode, kedy je poškodené vozidlo ekonomicky neopraviteľné, pretože cena opravy prevyšuje hodnotu vozidla pred dopravnou nehodou) alebo
- až do doby kedy sa poškodenému do jeho dispozičnej sféry dostane oznam o ukončení šetrenia škodovej udalosti a výške poistného plnenia (resp. až do doby skutočného obdržania samotného poistného plnenia), kedy je možné dôvodne predpokladať, že poškodený si prostredníctvom prijatého poistného plnenia môže svoje majetkové pomery uviesť do pôvodného stavu.

30. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe čoho stanovil žalobca predmetné kritérium, predovšetkým pokiaľ ide určenie, dokedy trvá príčinná súvislosť a v nadväznosti na jeho ďalšie tvrdenia, v ktorom momente stráca požičané vozidlo, ktoré nahradilo poškodené vozidlo pojmový status náhradného vozidla, v prípade totálnej škody. Možno súhlasiť so žalobcom, že pri tzv. parciálnej škode, kedy je poškodené vozidlo ekonomicky opraviteľné je rozhodujúcou skutočnosťou, kedy sa oprava poškodeného motorového vozidla ukončila. Uvedené vyplýva aj zo súdnej praxe, keďže súdy priznávajú náhradu za prenájom motorového vozidla (pri splnení ostatných zákonných podmienok) do doby, kým je poškodené vozidlo opravené. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že za rozhodujúce sa nepovažuje až vyplatenie poistného, ale len doba, počas ktorej sa motorové vozidlo opravovalo. Odlišná situácia vzniká pri tzv. totálnej škode. Podľa žalobcu má poškodený nárok na náhradu za prenájom požičaného vozidla až do doby obstarania nového vozidla alebo až do doby kedy sa poškodenému do jeho dispozičnej sféry dostane oznam o ukončení šetrenia škodovej udalosti a výške poistného plnenia, resp. až do doby skutočného obdržania samotného poistného plnenia. Odvolací súd nesúhlasí s názorom žalobcu, že poškodený má nárok na náhradu za prenájom vozidla až do doby zaobstarania nového vozidla alebo vyplatenia finančných prostriedkov. Pokiaľ ide o dobu až do zaobstarania nového vozidla, mohlo by to viesť podľa odvolacieho súdu k absurdným situáciám, kedy by nájomné za požičanie náhradného vozidla mohlo mať povahu dlhodobého nájmu a tieto náklady by prevyšovali škodu na vozidle a nebola by splnená podmienka účelnosti. Taktiež sa odvolací súd nestotožňuje s názorom, že rozhodným by mohlo byť v tomto prípade až vyplatenie finančných prostriedkov, t.j. faktické plnenie poisťovne. Na podporu tohto tvrdenia poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave zo dňa 13.9.2018, ktorý s ohľadom na Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3831/17 zo dňa 24.7.2011 v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že „vzhľadom na názor ústavného súdu považuje odvolací súd nájom náhradného vozidla i v prípade totálnej škody za nutný a účelný a v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Pri úvahe, dokedy možno používanie náhradného vozidla považovať za účelné, upustil od svojej predchádzajúcej úvahy, že týmto okamžikom je prehlásenie poisťovne o škode. Za dobu primeranú tak považoval okamžik, kedy dostane poškodený aspoň čiastočné plnenie“. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie súdu Českej republiky nespadá pod pojem ustálená rozhodovacia prax, ani pod pojem rozhodnutie najvyšších súdnych autorít SR (viď Uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/129/2017) a teda nepredstavuje rozhodnutie, od ktorého by sa nemohol súd v skutkovo obdobnej veci odkloniť. Je samozrejme možné, že všeobecný súd sa stotožní s argumentáciou rozhodnutí iných súdov (aj tých, ktoré nepredstavujú rozhodnutia najvyšších súdnych autorít), nie sú však preňho záväzné.

31. V tomto prípade sa odvolací súd prikláňa k názoru, že v prípade totálnej škody je možné považovať za účelné náklady nájmu náhradného vozidla v situácii bezprostredne po nehode, pokiaľ ešte nie je zrejmé, že či bude účelné vozidlo opraviť. Akonáhle je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je nehospodárna a preto sa vykonávať nebude, nemožno náklady nájmu náhradného vozidla považovať za účelné. Nájomné za vozidlo za dobu dlhšiu už nemožno považovať za účelný a nevyhnutný náklad v súvislosti so vznikom škody. Pojmovo totiž zistením, že ide o totálnu škodu a oprava je nerentabilná stráca status náhradného vozidla prenájatého dočasne po dobu, kým z dôvodu poškodenia nie je možné užívať vlastné vozidlo.

32. Podľa odvolacieho súdu pri posudzovaní náhrady škody - nákladov za prenájom požičaného vozidla je potrebné vychádzať vždy z konkrétnych okolností prípadu. V tomto prípade súd prvej inštancie správne konštatoval, že poškodený uzatvoril zmluvu o požičaní vozidla preukázateľne v čase, keď už vedel, že ide o totálnu škodu a teda, že jeho vozidlo sa opravovať nebude. Súdom prvej inštancie správne uviedol, že žalobca v konaní nerozporoval doručenie listu, resp. oznámenia zo dňa 24.3.2011, ktorým

poisťovňa výslovne oznámila, že opravu poškodeného vozidla nedoporučuje a škodová udalosť sa bude riešiť formou totálnej škody. Odvolací súd nespochybňuje účelnosť nákladov v období od poistnej udalosti do oznámenia, že ide o totálnu škodu. Poškodený si však prenajal motorové vozidlo až 4.4.2011, prenajaté ho mal do 26.4.2011 za ceny, ktoré žalovaný rozporoval ako neprimerane vysoké a 26.4.2011 pohľadávku voči poisťovni postúpil na žalobcu. Podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal, že išlo o účelne vynaložené náklady.

33. K námietke žalobcu, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 1.3.2016 a nemohol reagovať na predložené dôkazy, týkajúce sa cenníkov iných autopožičovní, odvolací súd poukazuje na zápisnicu z pojednávania zo dňa 13.10.2016, z ktorej vyplýva, že žalovaný pri svojom prednese odkazoval na svoje vyjadrenie zo dňa 1.3.2016, žalobca bol teda s týmto podaním oboznámený a mal možnosť na toto vyjadrenie reagovať na pojednávaní a navrhnúť dôkazy. Zároveň odvolací súd poukazuje na zápisnicu z pojednávania zo dňa 31.5.2019, z ktorej vyplýva, že súd prvej inštancie vyhodnotil ako spornú skutočnosť nárok na náhradu nákladov na náhradné vozidlo za obdobie od 4.4.2011 do 26.4.2011 v sume 1.518,- Eur, t.j. 66,- Eur na deň. Napriek uvedenému žalobca v priebehu konania nepreukázal, že cena, ktorú účtovala požičovňa bola cena obvyklá. Odvolací súd preto vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, kedy si poškodený prenajal motorové vozidlo až v čase, keď bol poisťovňou informovaný, že ide o totálnu škodu, nezdôvodnil prečo potreboval motorové vozidlo z požičovne práve v tomto období a nie bezprostredne po poistnej udalosti, uzatvoril zmluvu s požičovňou za neprimerane vysoké ceny a v deň ukončenia zmluvy o požičaní vozidla postúpil pohľadávku na žalobcu, dospel k záveru, že žalobca nepreukázal účelnosť a nutnosť vynaložených nákladov.

34. Vzhľadom na obsiahle odvolacie námietky v tejto časti odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

35. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie aj pokiaľ ide o nepriznanie nároku na zaplatenie sumy 100,- Eur titulom nákladov za vypracovanie znaleckého posudku predloženého žalobcom. Súd predmetný nárok žalobcu zamietol z dôvodu, že sa nejednalo o znalecký posudok v zmysle ustanovenia § 209 C.s.p. a išlo o výdavky, ktoré neboli vynaložené účelne a nevyhnutne v zmysle § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení (zákon o PZP). Z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o PZP vyplýva, ktoré nároky je poisťovňa povinná za poisteného hradiť poškodenému. Na náhradu nákladov, ktoré nie sú v tomto ustanovení obsiahnuté, preto nie je zákonný dôvod. Žalobcom uplatnené náklady na vypracovanie znaleckého posudku nemožno subsumovať pod náklady spojené s právnym zastupovaním v zmysle citovaného ustanovenia.

36. Odvolací súd však prisvedčil odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia zo strany súdu prvej inštancie v časti zamietnutia uplatnených úrokov z omeškania, a to predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, na ktoré sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia zamietavého rozhodnutia v časti príslušenstva pohľadávky odvolával ako na rozhodnutie, závery ktorého mali vo vzťahu k predmetnej sporovej veci podstatný význam, bolo následne nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021 zrušené a vec bola NS SR vrátená na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie totiž aj v kontexte predmetného rozhodnutia NS SR vyvodil právny záver, že žalovaný si ako poisťovateľ splnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, preto nebol povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania by sa s plnením náhrady škody dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v lehote určenej súdom neuhradil priznanú náhradu škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, preto žalobu v časti žalobcom požadovaného úroku z omeškania zamietol. Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom náleze uviedol, že výklad, ktorý poskytuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 (ktorý si zároveň osvojil aj súd prvej inštancie v predmetnej sporovej veci) v sebe subsumuje záver, že poisťovňa sa dostáva do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania nie bezprostredne po tom, ako si poškodený voči nej uplatnil priamy nárok podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP a ani potom, čo uplynuli lehoty podľa § 11 ods. 6, 7 zákona o PZP, ale až po doručení meritórneho rozhodnutia v spore, kde poisťovňa vystupovala ako žalovaná, pričom rozsudok bol stotožnený s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Ústavný súd SR však konštatoval, že hoci vzťah poškodeného a poisťovateľa je vzťahom osobitným (a teda nie bežným vzťahom veriteľ - dlžník), čo sa prejavuje v

osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 - 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky § 563 Občianskeho zákonníka, predmetné ustanovenia nemôžu viesť k takému výkladu, ktorým by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodnej, mimosúdne osobitne kvalifikovaným spôsobom uplatňovanej istiny. Výklad poskytnutý zo strany NS SR v napadnutom rozhodnutí v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, čím sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy, ktorá má (v rámci zákona o PZP) za cieľ zlepšenie postavenia poškodeného, keďže v zmysle predmetného právneho predpisu bol zákonodarcom vykreovaný osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi. Rovnako aj v súlade so smernicou EP a Rady č. 2009/103/ES sa vyžaduje, aby členské štáty zaviedli povinnosť poisťovne (alebo jej likvidačného zástupcu) do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo inými rovnocennými správnymi sankciami, pričom smernica zároveň výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. K identickému právnomu záveru dospel Ústavný súd SR aj v náleze sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021.

37. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obdo/27/2021 zo dňa 23.2.2022 ako súdu dovolacieho, ktorý v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na citované nálezy ústavného súdu a konštatuje, že ak súdy pri výklade ust. § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP vychádzali výlučne z gramatického výkladu uvedených ustanovení, nezohľadnili účel prijatej právnej normy a výklad neuskutočnili eurokonformným spôsobom. Prijatým nesprávnym výkladom následne spôsobili, že žalobcovi odopreli časť uplatneného nároku (úrok z omeškania), a to s odôvodnením, ktoré nedalo logické a udržateľné odpovede na podstatné otázky výkladu predmetných ustanovení. Preto pokiaľ bol Ústavným súdom Slovenskej republiky označený ako ústavne nesúladný spôsob akým všeobecné súdy dospeli k záveru o vzniku práva poškodeného na úrok z omeškania až po uplynutí lehoty na plnenie určenej súdom po právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške škody, je potrebné rovnaký záver prijať aj v tejto veci. Najvyšší súd dal do pozornosti aj predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v obdobných veciach, konkrétne rozsudok z 21. mája 2020 sp. zn. 1Cob/100/2019, rozsudok z 29. septembra 2020 sp. zn. 2Cob/200/2019 a rozsudok z 27. apríla 2017 sp. zn. 1Cob/109/2016, v ktorých už Krajský súd v Bratislave prijal záver, že povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti upravenej v ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak nezbavuje poisťovateľa povinnosti poisťovateľa platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP včas.

38. S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 2.051,65 Eur od 14.09.2011 (deň nasledujúci po uplynutí 7-dňovej lehoty od doručenia Výzvy na úhradu poistného) do zaplatenia, t.j. do 01.03.2016.

39. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. Keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, v súlade s § 396 ods. 1, 2 C.s.p. rozhodol aj o trovách konania na súde prvej inštancie. Odvolací súd zohľadnil úspech žalobcu čo do zaplatenia istiny 2.051,65 Eur, ako aj úspech čo do zaplatenia úrokov z omeškania zo sumy 2.051,65 Eur a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 11,26 %. Úspech žalobcu predstavuje 55,63 %, úspech žalovaného 44,37 % (1.636,35 Eur), preto bolo možné priznať žalobcovi k náhrade 11,26 %.

41. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).